

stor Bægt paa, at den bliver oprettet, og blandt dem hører jeg. — Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning angaaende de kjøbenhavnske og Kjøbstad-Præsterne og udtalte en Beklagelse over, at jeg, uagtet Spørgsmaalet om Kjøbenhavns og Kjøbstadernes kirkelige Forhold saalænge havde været paa Dagsordenen, dog ikke havde set mig i Stand til at fremkomme med nærmere Forslag i den Retning. Der er imidlertid en meget stor Forskel paa at tale om en Sag og at gjøre Noget ved den, og hvorlænge der end har været talt om Unsfeligheden af, at der kom en anden Ordning i Stand ogsaa med Hensyn til Kjøbenhavns og til dels ogsaa Kjøbstadernes kirkelige Forhold, saa er der indtil dette Døielik gjort meget Lidet derved. Imidlertid er for Kjøbenhavns Bedkommende, som jeg leilighedsvis er kommen til at omtale i det andet Thing, Forhandlinger nu i Gang, som jeg skal fremme saa hurtigt, det staar i min Magt, og af hvilke jeg haaber, at Resultatet vil blive, at der bliver gjort et meget stort Skridt fremad. Der er enkelte af de større Kjøbstæder, hvor der ligeledes maa en nærmere Underfølgelse til, inden man kan komme til den Lovbestemmelse om Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, som Forslaget omtaler. Det er en Sag, som ikke lader sig improvisere, og trods den bestemte Villie, en Minister kan have, maa han vente til Sagen er saaledes overlagt, at den er moden til Afgjørelse. — Det ærede Medlem nævnte dernæst en Forandring i Lovforslaget, som han vilde sætte Pris paa, og det var, at det blev tilladt de Præster, som ønskede det, strax at komme ind under den nye Lønning. Sa, jeg modtager med Paasjønne den Betsvilling, det ærede Medlem derved viser mange Præster, som ere i smaa Raar, men jeg er bange for at modtage den paa Fondens Regning, thi det kan ikke feile, at det vilde i den første Tid paaføre Fonden meget store Tab, idet det naturligvis ikke er at vente, at de Embedsmænd, som nu have de store Indtægter, skulle begjære at komme ind under de smaa, men det derimod vel er at vente, at de Embedsmænd, som nu have de smaa Indtægter, kunne fristes til at ønske at komme ind under de store. Naar den Fordeling af større og mindre Kald, som jeg har omtalt som høist ønskelig, iværksettes saaledes, at der findes store og smaa Kald blandede mellem hverandre over hele Landet, vil det naturligvis hyppig hændes, at et Kald, der nu er ganske lille, kan komme til at høre til de større, og gav man saa Frihed til at den, der har Kaldet, skulde kunne begjære de høie Lønningsvilkår, vilde det medføre store Krav til

Fonden, som ikke ere beregnede; om ogsaa disse Udgifter ganske vist kun bleve Udgifter een Gang for alle, har jeg dog, som sagt, Betænkning derved.

Endnu skal jeg tillade mig at omtale en Yttring af det ærede Medlem for Bornholm (Fallefen), der vil have slettet den Bestemmelse, at Præsterne derhos kunne modtage frivillige Gaver, og fuldstændig have det forbudt Præsterne at modtage saadanne Gaver. Jeg tror imidlertid, at Forslaget, som det nu foreligger, har affluget den rette Grænse i saa Henseende. Spørg Gavers Modtagelse angaar, vil det jo bemærkes, at Lovforslaget skelner mellem Sognets Medlemmer og Medlemmer uden for Sognet. Derfor et Medlem af Folketjens, der ikke hører til et Præstefogd, slutter sig til ham og begjærer kirkelige Handlinger udførte af ham, staar det Præsten frit for at modtage Gaver for denne kirkelige Handling; det er et privat Nælløpøende mellem dem. Bestemmelsen omfatter kun Sognets Medlemmer og gaar ud fra den Betragtning, at et Medlem af Folketjens maa vide, til hvem han kan henvende sig for at faae en kirkelig Handling udført, men saa ogsaa faae den udført uden Betaling. Jeg har tilladt mig ved Forelæggelsen at udtale, at jeg lagde megen Bægt paa denne Bestemmelse, idet jeg forudsatte, at, som der nogen Indsigelse imod den, saa vilde den gaa i den modsatte Retning af den, hvori det ærede Medlems Indsigelse gik. Jeg havde tænkt mig, at Mange kunde mene, at det dog vilde være Ret at beholde den eldgamle Skik, hvorefter der ydes Gaver for Udførelsen af kirkelige Handlinger. Det ærede Medlem vilde nu aldeles affkaffe Gaver til Præsterne og stillede i den Henseende geistlige og andre Embedsmænd ved Siden af hinanden. Med Hensyn til verbale Embedsmænd yttrede det ærede Medlem, at Folks Udtalelser om dem rettede sig efter, om de modtog Gaver eller ei. Jeg tror nu ikke, at dette gælder i al Almindelighed; thi de Embedsmænd, hvem det ikke er tilladt at modtage Gaver, modtage dem lykkeligvis saa høist sjældent, at der ikke er Anledning for Folk til at rette deres Omtale om Embedsmændene efter den Maalestok, om de modtog Gaver eller ikke. Men dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at de Embedsmænd, man i den Henseende kunde tale om, ere saadanne Embedsmænd, om hvem det maatte forudsættes, at de høie Retten for den Gave, de modtog, og er det Tilfældet, saa er det gode eller slette Dødelige om Embedsmændens fuldkommen berettiget, naar man tager Hensyn til, hvorvidt